

't Menke

Nao mien derde rundje trimme door 't Julianapark
rös ik mich altiéd efkes oét, op ein benkske
taegeneuver d'n Berendonk.

Lets kwaam d'r ein door 't laeve verfoemfaaid menke naeve mich
zitte. Hae had zônnen alde gevaaide kop, as 't ein hoés waas
gewaes, had de gemeente d'r allang ônbewoënbaar verklaorde
woëning opgehange.

Hae leet ein straol proemtebak los, rakelings langs mien nieje Nike
trimschoon, die ik van de kinder veur miene verjördaag had
gekrege, naodet ik d'r zelf 't nuüdige aan beej had môtte drage.

Vruuger zei 't menke, waas de proemtebak baeter, toen kitsde ik zoëmaar ein mieuww van de railing
van mienen boët aaf.

Want wetse zaette, ik heb mien laeve doorgebrach op de wilde vaart, en alle haves van de waereld
gezeen. Ha Ha, lachde hae, zônder det zien auge meideeje, In iddere have ein andere leefde, en de
kôs aan zien ganse waeze zeen, dette efkes wegdrumde nao werme strande, palme en reete
rökskes.

Maar eine stevigen hampel noordweste wind vanoét de Golziusstraot, brach um weer truuk op det
ozelig benkske in 't Julianapark.

Och zaette ik meug neet klage, ik waas met ein echte struise Hollandse vrouw getrouwd, met van die
fijne schinkerige baove erm, jao we hadde 't good same. Zien auge woorte wat vòchtig, maar det zal
waal door dae kalde westewind zien gekômme, ein bietje vòch oét zien linker aug, baande zich eine
waeg door zôn depe voor in zien gezich, wao d'r zoë te zeen al miër ware veurgegaon.

We zoote stil naevenein, idder met zien eige gedachte, Hae sprook weer, wie d'r ôndertösse zôn
dieke 100 Duitse wages veurbeej ware gereeje, en zei allein maar, 't waas neet euverdreve, maar we
hadde 't good same. Um ouk ens wat te zegge, vroeg ik 't menke, wie 't um zoë beveel in dae niejen
Berendonk, hae schròk zich rechop, veur zoevaer det ging, net of ik um wakker geschöd had, Och
jông zaette, ik bin còntent, 't aete is good, 't drinke is good, allein de maedjes, die kòste 40 jörkes
jônger zien.

Stôm he.

Wiel Hermans Venlo